

kročily k označení místními tabulkami ve smyslu III. oddílu cit. nař. a do určité lhůty podaly zprávu, že cit. vl. nařízení v obci bylo provedeno, nelze mu zajisté rozuměti jinak, nežli že se v něm obcím ukládá za povinnost, aby pořídily ihned místní tabulky vyhovující cit. vl. nař. Že sama obec pojímala uvedený oběžník jako konkrétní správní akt, kterým se jí ukládají určité povinnosti, o tom svědčí nejlépe, že se z něho odvolala; učinila tak jen potud, pokud ukládal obcím za povinnost, upravit ve smyslu vl. nař. č. 324/21 také pojmenování a označení ulic, kdežto jinak, zejména pokud jde o místní tabulky nechala jej nenaříkaným.

Zsp k tomuto rekursu ovšem rozhodnutím z 16. prosince 1921 vyslovila, že oběžník ze 14. října 1921 nemá povahy konkrétního opatření, nýbrž že je pouze všeobecnou instrukcí, která práva obce dotýkati se nemůže. Avšak tento výrok působí ve prospěch obce a váže úřady právě jenom v tom rozsahu, v kterém byl učiněn. Poněvadž pak obec brala oběžník ze 14. října 1921 v odpor jen pokud se týče pojmenování ulic, nikoli také pokud jde o pořízení místních tabulek, zsp pak jako instance rekursní nemohla rozhodovati mimo rámec tohoto rekursního petitu, je výrok její, že oběžník ze 14. října 1921 nemá povahy konkrétního opatření, závazný jenom v tomto rozsahu, a není tudíž žádné právní překážky, aby žal. úřad v otázce místních tabulek kvalifikoval jej odchýlně a pojal jej v tomto směru jako konkrétní opatření, které formálně založilo pro obec povinnost v něm vyslovenou. Že pojetí toto není v rozporu s obsahem cit. oběžníku, bylo dotčeno již shora. A že oběžník ten, pokud se týče místních tabulek, nebyl obcí v zákonné odvolací lhůtě naříkan, není sporno.

Za tohoto stavu je tedy závěr žal. úřadu, že byla jím právomocně zjištěna povinnost obce T., opatřiti místní tabulky odpovídající předpisům vl. nař. č. 324/1921, odůvodněn. Vzhledem k tomu jeví se však výrok, kterým úřad odmítá znovu rozhodovati meritorně o zmíněné povinnosti obce a zamítá rekurs ohledně náhradního provedení nařízeného opatření, ve shodě se zákonem, a stížnost jest proto bezdůvodnou.

Č. 4911.

Administrativní řízení: * Odvolalo-li se několik rekurentů společným podáním, v němž nejmenovali příjemce úředních vyřízení, je vyřízení rekursu účinně doručeno všem, bylo-li doručeno rekurentu na prvním místě podepsanému.

(Nález ze dne 17. září 1925 č. 552).

V ě c: František N. a spol. v K. proti zemskému správnímu výboru v Praze o včasnost rekursu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím odmítnuto bylo odvolání Františka N. a spol. z usnesení osk v Ch. z 12. května 1924 ve věci elektrisace obce K. jako opožděné, poněvadž usnesení to bylo rekurentům doručeno dne 18. května 1924, rekurs došel pak na osk-i teprve dne 2. června 1924, tedy již po uplynutí odvolací lhůty stanovené v § 77 zák. o okr. zastupitelstvu.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Rozhodnutí osk z 12. května 1924 vydáno bylo o rekursu do usnesení ob. zastupitelstva v K., podepsaného 56 poplatníky z K., na prvním místě Františkem N., a bylo podle dodacího listku založeného ve spisech doručeno dne 18. května 1924 Františku N. Stížnost čerpá z toho námitku, že nebylo doručeno všem poplatníkům již 18. května, takže ani s tohoto hlediska nebylo předpokladu pro to, aby rekurs těchto ostatních rekurentů byl jako opožděný odmítnut. Námitka ta není důvodná. Odvolalo-li se 56 poplatníků společným podáním, v němž společného zmocněnce neb aspoň příjemce úředních vyřízení nejmenovali, mohl úřad právem rekurenta na prvním místě podepsaného, t. j. Františka N., pokládati za společného zmocněnce pro doručování a dáti vyřízení rekursu doručiti za všechny toliko jemu. St-le v rekursu na zsv doručení toto také jinak nebrali v odpor a s ním se spokojili. Vycházel tedy zsv právem z předpokladu, že nař. usnesení osk bylo dne 18. května doručeno do rukou Františka N. s plným účinkem pro všechny st-le. — — —

Č. 4912.

Z á v a d n é n á z v y: I. * V základě zákona č. 267/1920 zakázati lze i název soukromého domu na zevnější straně jeho připevněný, je-li ve smyslu § 1 cit. zák. závadný. — II. To platí též o nápisu »Villa Bismarck«, který na domě v době vydání zák. toho již byl umístěn.

(Nález ze dne 17. září 1925 č. 17.036.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 788, 3536 adm. a j.

V ě c: Ing. Josef F. v Ú. proti zemské správě politické v Praze o závadný název domu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem ze 13. prosince 1923 nařídila osp v M. v základě § 3 zák. ze 14. dubna 1920 č. 267 Sb. st-li, aby odstranil nápis »Villa Bismarck« na svém domě v Ú., poněvadž se přiči ustanovení § 1 cit. zák. Odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím jako bezdůvodné zamítnuto.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neuznal nss důvodnou.

Stížnost dovolávajíc se především znění § 1 zákona č. 267/1920 namítá, že dům jakožto soukromá vila nenáleží mezi objekty v § 1 leg. cit. vypočtené, a že nelze tedy v základě cit. zákona naříditi odstranění nápisu na něm umístěného vůbec. Avšak tato námitka vychází z nesprávného výkladu § 1 zák. č. 267/1920. Předpis tento zakazuje »označovati veřejně (pro veřejnost) jakékoli sbory, právnické osoby, společnosti, veřejně přístupné místnosti, závody, ústavy, výrobky a p o d.« názvy obsahu dále tam uvedeného. Ze slov a »podobné« je zřejmo, že výpočet různých objektů tam podaný není taxativní. Nelze tedy z toho, že soukromé domy nejsou tam výslovně jmenovány, dovozovati ještě, že závadný jinak nápis na nějakém soukromém domě nemohl by podle onoho předpisu býti zakázán, kdyžtě vzhledem k různorodosti objektů v § 1